

Ан е жена на около 35. Чувства се щастлива, има хармоничен брак, живее в топла държава и е добре в материално отношение. Не случайно отбелязвам това! Когато в предварителния разговор я попитах какви проблеми ще се опитаме да осветлим и разрешим чрез регресията, тя спомена за два: първият беше свързан с подуване на корема, а вторият с някаква необяснима за нея непоносимост към живот на село, селска работа и обстановка. Получи се една трогателна регресия, в която имаше и сълзи... Помествам част от нея, в която ясно се вижда връзката между преживявания, идващи от минал живот, и настоящи проблеми. В много случаи при осъзнаването на тази връзка се случва проблемът да отшуми. Започвам описанието на регресията от момента, в който съм насочил Ан към последния минал живот преди настоящия или друг минал живот по преценка на нейния духовен Учител.

Ан: Жена съм, с дълга дреха и нещо като боне на косата. Нося кошница. Млада съм – между 20 и 30 години. С много къдрава, кестенява коса. Малка част от нея се подава изпод бялата шапка с ластик, а роклята е с невзрачен тъмен цвят. Има зелени поля наоколо. Слънчево е, но не прекалено топло. Аз вървя по път. В далечината има малка къща, от която се отдалечавам. Казвам се Марисела. Много съм тъжна. Оставям нещо много важно след себе си. Мисля, че е дете... Заминавам завинаги... Като топка в стомаха е усещането. Но нямам избор – трябва да замина. Детето е малко... Още не може да ходи... Наближава годинка. Момиче е. Не виждам баща му. Детето ще го гледат други хора, но не са ми роднини. Аз съм си тръгнала с всичкия си багаж... сякаш завинаги. Детето е извънбрачно и трябва да работя, за да го осигуря в материално отношение, като изпращам пари на хората, които ще го гледат. Но заминавам с пълното съзнание, че няма да го видя повече. Това е през 18 век – в Европа... може би да е Франция. Много съм нещастна. Работя каквото намеря. Пътувам на различни места, търся работа и чувствам тежест в стомаха. Моля се да ми дадат каквато и да е работа... Примерно, пера на ръка... В друга къща правя друго... Хората не са добри към мен. Често ме гонят. Детето не го виждам повече... Мисля, че е първата ми дъщеря в настоящия ми живот. Много я исках, а когато забременях, бях много уплашена... Този път никога няма да я оставя!... Много съм бедна и ми е много студено. Винаги нося огромна мъка и се моля за работа... каквато и да е. В последния ден се виждам пред голяма дървена селска врата. Чукам и се моля за работа и подслон, но са ми затръшнали вратата. Пред нея има две каменни стъпала. Зима е и е много студено. Умирам същата нощ от студ и съм много нещастна. Не ми е жал за себе си, а умирам с мисълта какво ще стане с детето... След това виждам себе си отгоре. На сутринта отварят вратата и ме намират вкочанена. Някак си чувствам, че се разкайват за това, че не са ме пуснали. Гледам тази сцена отгоре. Тялото ми е на стъпалата... вкочанено... и косата ми е разпиляна. Има сняг. Лицето ми е бяло... синьо... Сега вече има някакво облекчение, но и тежестта в стомаха продължава. Като че ли пренасям тази мъка със себе си, а не би трябвало. Тя ме задържа... После изпитвам лекота, топлина...

Издигам се нагоре, но все още нося част от мъката. Моят Учител – Серафим, е хванал лявата ми ръка и ме води някъде. Искане да видя нещо. И виждам – детето е пораснало като млада жена, която много прилича на мен. Щастлива е. Учителят точно това иска да ми покаже! Чувам я как се смее. Усещането е, че трябва да си простя това, че съм я оставила. Изпитвам голямо облекчение да я видя щастлива. Учителят ми казва, че в началото съм направила грешка – детето е извънбрачно, но пък после съм изкупила вината си. Най-важното е, че съм направила после всичко, което е било по силите ми, и то от много любов! Този ми настоящ живот е като награда... и затова я срещам сега като моя дъщеря... Дава ми се втори шанс... И в този живот се справям добре. *(Насочвам я към сцената с Мъдреците, когато се прави преглед на изминалия живот - Б. Р*

)
Мъдреците ми казват, че всеки може да направи грешка. Важното е как ще я поправи след това. Трябва да се науча да си прощавам... Да не съм толкова безмилостна към себе си. Усещането е за любов. Сякаш те са ми простили, а аз имам трудност да го приема... Като че ли се самонаказвам – пренесла съм част от мъката, а не е трябвало... Свързано е с подуването на корема в настоящия ми живот. След това осъзнаване тежестта в стомаха започва да олеква...

(
Когато връщам Ан към причината за другия проблем, свързан с непоносимостта към селската работа и обстановка, тя се озовава отново в същия минал живот – Б. Р.

) Работя много тежка работа – копая, нося нещо тежко... Вие ми се свят, не съм яла, изтощена съм. Непосилно е за мен, а мисля, че трябва да работя, да издържа... Трябват ми парите! Опитвам се да не мисля колко съм гладна. Горещо е...

(
Отново я връщам при мъдреците към сцената, в която преглеждат изминалия й живот – Б. Р.

)
Мъдреците са четирима. Там е и Учителят, който ми държи лявата ръка. Доволни са, че съм се трудила честно. Била съм хубава и съм можела да изкарвам пари и по-лесно, но съм избрала честния труд и съм изкупила вината си по този начин. Постъпила съм правилно. *(*

След това насочвам Ан към духовната библиотека... Вижда и Книгата на живота си, а в нея – безсмъртното име на душата си – МЕДЕЯ, чийто вътрешен смисъл е духовен Лечител. Питам я дали нейният Учител иска да обърне вниманието й върху нещо от Книгата на живота – Б. Р.

) Да прощавам... Като че ли в настоящия ми живот това е най-важният урок. Затова съм имала много трудно детство, справила съм се добре и затова сега се чувствам добре, защото съм простила. Трябва да помагам и на другите да простят... На майка ми, с която имам силна връзка и се опитвам да ѝ помогна в това отношение. *(*

Насочвам Ан към духовните Лечители – Б.Р.
) Лечителите ми казват, че трябва да спра да се връщам към този минал живот от 18 век. Аз ги моля да ми помогнат... Имам усещането, че някой ме прегръща... Все едно както, когато прегръщам дъщерите си, душите ни се сливат. Огромна любов и топлина. Усещам: **ЛЮБОВТА ЛЕКУВА ВСИЧКО И ЗАТОВА В НАСТОЯЩИЯ ЖИВОТ СЕ ЧУВСТВАМ ЩАСТЛИВА, ЧЕ ПОЛУЧАВАМ И САМАТА АЗ ИМАМ МНОГО ЛЮБОВ**

ДА РАЗДАВАМ. Основната ми задача е да давам любов. Избрала съм си това тяло сега, защото за мен е било важно да съм жена и да дам живот на жена. А с най-добрата ми приятелка сякаш имаме споразумение – тя да ме научи да приемам различни гледни точки, а аз нея – да прощава. Ние израстваме заедно. Взаимно си помагаме духовно. В групата ми сродни души освен нея, са и мъжът ми, който ме насочи да чета книги за прераждания, майка ми, доведеният ми баща, двете ми дъщери. Имам усещане и за други, които обаче не познавам в настоящия си живот.

(
Давам указание за проекция след три години, но на Ан ѝ се подсказва след десет години. Аз се съгласявам – Б. Р.
)

Не виждам нещо определено... Само усещам, че трябва да се освободя от страха. Изречението, което ми се дава е: **ВСИЧКО ЩЕ БЪДЕ НАРЕД!**